

Széllyes Sándor: Apám házassága

Kedves vendégsereg, segítsenek nekem,
Becsületszavamra megállott az eszem.
A sógorasszonyom, illetve az ángyom...
De nem is az ángyom, mert a keresztlányom...
Sőt ha úgy számítom, a nagynéném lenne,
Aki most maguknak egyet énekelne.
Unokatestvérem az anyai ágon...
S mégis a nagynéném, hogyha jól megrágom,
Sőt, ha kiszámítom, anyósnak is talál...
Sehogy se értem, rúgja meg a halál!
Úgy történt a dolog – hogy megértsék végül –,
Egy szép özvegyasszonyt vettem feleségül.
Ez eddig jól is van, csípje meg a kánya,
De hát volt neki egy férjhez adó lánya.
Ha a lányt veszem el, semmi hiba nincsen,
De a szerelemnek, tudják, szeme nincsen,
Elvettem az anyját, gondolom, nem bánom,
Legalább egyúttal van egy szép nagy lányom.
Még e se volt hiba, de a múlt ős végén
Édesapám özvegyember lévén,
Addig is el szokott hozzánk látogatni,
De akkor el kezdett sűrűn járogatni.
S mit nem ad az Isten, egy szép téli napon,
Ünneplőgúnyában fordul bé a kapun.
Kopogtat az ajtón, aztán szégyenlősen
Leül félfelivel s pisolyog erősen,
Nem gondoltam rosszra, de szúrta a szemem,
Amint ott ravaszul festonkodott nekem,
S egy félóra múlva kimotyogja végül:
A mostohalányom kéri feleségül.
Mikor helyrejöttem, mondom az apámnak,
Hogy az ilyen viccet hagyja a kutyának.
Azt mondja, nem viccel, hát nem vettem észre?
A lány is benne van, biztosra jött készre!
Hát nem láttam semmit? Hol tartom a szemem?
Látszik, hogy öregszem, s nem fog már az eszem.
Szóval emígy dorgál, s én a számat tátom,
Béjő a leány is, irul-pirul, látom,
Hát, ha én ezt tudom, csapjon meg a guta!
S azt mondja az asszony, hogy ő biza tudta,
S mit mind csodálkozom, oda is ígérte,

A keresztlevelet aznap ki is kérte,
Szombaton esküsznek, már a jövő héten,
S pontosan így is lett, megesküdték szépen.
Én is ott voltam az apám lakodalmán,
Mert a dolgot kicsit jobban meggondolván,
Rájöttem, hogy ebben nincsen semmi furcsa,
S így lett anyám nekem a lányom, a Julcsa.
Igen, de egy évre lett egy kicsi fiunk,
Azt se tudtuk, vajon hova tegyük magunk.
Apám is módfelett büszkélkedett rája,
Hogy immár neki is van egy unokája.
Nőtt is a kislegény, mint nyáron a körte,
Látszott, hogy az eszit tőlem örökölte.
De alig szakadt el három bugyogója,
Mikor apámékhoz lepakolt a gólya.
Most bogozd ki, Sándor, most váltson az eszed,
Hogy ezt a gyereket vajon hova teszed!
Hogyha úgy számítom, a testvérem lenne,
Mert az apámnak is része vagy benne.
A lányom után meg, kinek apja vagyok,
A saját ecsémnek a nagyapja vagyok.
De mivel neki is az apám az apja,
Így saját magamnak lettem a nagyapja.
Az apám az édesfiának a veje,
A fiam pediglen, szegény kicsi feje,
Sógora lett ekképp saját nagyapjának,
S mostohatestvére édes nagyanyjának.
Tóth Erzsébet pedig, ki most következik,
Szintén rokonságom, vegyék, ahogy veszik,
Mert ezt kibogozni én már úgysem merem,
Bogozzák ki maguk s üzenjék meg nekem!
A címemet tudják, Széllyes Sándor vagyok,
Ki saját magamnak a nagyapja vagyok!